mit Vedkommende ikke kan Andet end ansee Sagen idetmindste som meget tvivlsom, hvorfor jeg maa fraraade Thinget at gaae ind paa den bestemte Fortolkning, som Fleertallet af Udvalget har foreslaaet, førend denne Sag bliver nærmere juridisk drøftet. Jeg maa da først erindre om, at Oprindelsen til den hele Lovgivning om Indskrænkning i Byggefrihed indenfor Demarcationslinien skriver sig fra en Forordning af 28de Januar 1682, i hvis § 10 det hedder: „Ingen Huse maae være eller bygges udenfor Kjøbenhavn paa 2000 Alen nær Voldene, men alle skulle flyttes ind i Byen, undtagen de Huse, som ere paa den anden Side af Peblingesøen, og de, som tilhøre nogen Proprietair eller staae udi Jordebogen." Dette er den første Oprindelse til de senere Anordninger, og man seer her Reglen udtalt med en stor Bestemthed, og det hele Terrain i den nævnte Afstand er alt sammen skaaret over een Kam. Omtrent noget over hundrede Aar senere begyndte man imidlertid at gjøre en Adskillelse i den Maade, hvorpaa Terrainet indenfor den først angivne Linie behandledes, saaledes at den nærmest liggende Deel blev underkastet andre Betingelser end den fjernere liggende. Dette viser sig saaledes i kgl. Resolution af 10de Januar 1799, hvor det hedder: „Naar Nogen maatte tilkjøbe sig Eiendom af de Grunde, som ligge udenfor Kjøbenhavn i den Omkreds, hvor Fortificationen har Ret til at fordre sig deslige Grunde udlagte" — og disse Grunde forklares derhen, at det er saadanne, som ligge mellem Glacierne og Søerne eller i en Frastand af 300 Alen fra Glacierne — „da skal han, hvis saadanne Grunde fordres til Benyttelse for Fortificationen, gives en billig Erstatning, imod at der af den fulde Kjøbesum for deslige Grunde afgives til Kongens Kasse 5 pCt., hvoraf ved Opsamling af Renter og Renters Rente skal dannes en fra Finantserne affondret og uafhængig Fond, som alene til denne Brug skal anvendes." Det heri omtalte Fond har jeg ikke senere kunnet finde Spor af, jeg veed ikke, om det skulde existere, men saameget er vist, at fra dette Lovbud af skriver sig en Adskillelse i Bygningsindskrænkningen, idet man paa den ydre Deel af Terrainet, der ligger udenfor disse 2000 til 3000 Alen, tillader Bygningers Opførelse, imod at de skulle nedrives, naar Fæstningen angribes, altsaa i Krigstid, men paa den indre Deel ogsaa kan forlange disse Bygningers Nedrivelse i Fredstid, naar nemlig nye Anlæg, som staae i Forbindelse med Forsvaret af Fæstningen, eragtes at være nødvendige. Hertil skal jeg knytte et Par Bemærkninger. Dersom Forsvarsvæsenet har Ret til i Fredstid at fordre en Bygning nedrevet, fordi Forsvarsvæsenets Tarv kræver det, saa forekommer det mig, at deraf ogsaa nødvendigt maa udgaae, at Forsvarsvæsenet maa have Ret til at gjøre Indvending imod, at en Bygning opføres, dersom det stred mod Befæstningens Tarv; thi ellers vilde man komme til den Urimelighed, at man tillod Bygninger at opføres, for strax efter at befale dem nedrevne. En anden Ting, jeg her skal bemærke, er, at begge disse Anordninger om Nedbrydelse af Bygninger godt kunne indbefattes i een og samme Formel, nemlig at Krigsbestyrelsen har Lov til at forlange Bygninger nedbrudte, naar det for Fæstningens Forsvar eragtes nødvendigt — i denne ene Formel, mener jeg, at der godt kan være indbefattet Fordringen om Nedbrydelse saavel i Krigstid som i Fredstid.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno. — Færdigt fra Trykkeriet d. 30te Novbr., Kl. 9.